



## Олена Мамчич Чернігів



Народилася в Чернігові. Доцентка кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» ім. Т. Г. Шевченка, кандидатка педагогічних наук. Докторка філософії. Нагороджена знаком МОН України «Василь Сухолинський». Авторка більше 250 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, 60 міжнародних антологій, 9 збірок поезій. Членкиня Спілки письменників України. Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». Керівниця Чернігівської обласної літературної студії «Гарт» при НСПУ. Лавреатка Чернігівського літературного конкурсу «Книга року – 2017» («Константа»), «Книга року – 2018» («Амплітуда любові»), лавреатка Чернігівської літературної премії імені Леоніда Глібова (2018) у номінації «Поезія».

\*\*\*

У втомі суперечок безнадії,  
у зашморзі абсурду  
запізнілих пробачень  
хто озветься?..  
хто допоможе знайти  
квітухий рай  
безсмертя Perezрілих істин?..  
хто першим пізнає  
сутність відвертого дотику  
до мовчазного перехрестя кохання?..  
незаконне нагромадження  
зухвалих подій  
у безвісті слова і справи...  
небажання зустрічі з минулим  
щемом озветься  
у повітрі самоти...  
янголи білих ночей  
десь блукають,  
шукаючи виходу...

\*\*\*

Жорна пам'яті  
намолили вже стільки зайвого,  
що у полоні стелі небесної  
майже не залишилося місця  
для чогось непередбачуваного  
у своєму намаганні розщепити  
хвилини на секунди,  
а секунди – на вічність...

\*\*\*

Як важко буває усвідомити зиму...  
її незграбне сумне простирadlo,  
її незмінний одяг кольору савану,  
її осатанілий холодний погляд втрат  
і нещирої любові до неба і сонця...  
як роздивитися у сутінках днів і ночей  
її іронічну посмішку над усім, що не збулося?..  
як почути її пораду не занурюватись  
у печальний посвист шаленого згубного вітру  
на пасмах розірваних хмар?..  
як не збожеволіти від тієї нахабної образи  
на увесь світ з причини безсилля щось змінити  
у полоні сивого безмежжя жахливої зупинки  
усіх рухів і дій?..  
і все ж таки ти прийдеш ненадовго,  
твої очі колись зустрінуть невпевнену весну,  
а мертвий саван безнадії прийме лоно землі  
у весняних буденних плямах радощів життя...

\*\*\*

Безсило опустила могутні руки земля,  
не заграло коромисло веселки у сивому небі,  
не спіймала промінчик сонця безкрила туга —  
відвернулася доля від рідного порога...  
обійми жовтогарячих істин десь зникли —  
мабуть, пішли у небуття спогадів,  
залишивши їх у пам'яті світлин,  
не зрадивши нікого у намаганні  
розгадати загадку  
рухливого змінного настрою буття...



\*\*\*

Розімкни свої обійми, сонце,  
відкрий душу раптовому пориву вітру...  
на полях любові ще вистачить місця  
спекотному жару  
у переймах народження  
полохливого відчуття  
польоту небес  
над вічно мудрою землею...

\*\*\*

У вишиванки є душа,  
чомусь така сумна й беззахисна...  
вона наче дивиться на мене і питає:  
чому купуєш?..  
чому вдягаєш мою тілесну обнову?..  
чому ховаєш свою душу  
у розкішне вбрання  
мого різнокольорового весняного саду?..  
а я насправді боюся потрапити  
у ніжність твоїх барв,  
дійти до сутності твого сприйняття світу,  
занурившись у владу  
чарівного спротиву фарб  
безкінечної спокуси блаженства  
молитовного краю любові...  
боюся втратити безмежність  
раптового погляду твого серця  
і навіки залишитися твоєю,  
пізнавши блиск незбагненних  
твоїх очей  
і миттєвості хвилин об'єднання  
з моєю душею...  
чи гідна я твоєї святої цноти,  
з якою ти даруєш мені  
свою одвічну сутність?

\*\*\*

Шаленого кохання прошу для тих,  
хто ніколи не кохав,  
хто у мінливих днях  
чекав спокою від турбот очманілих,  
хто не зустрів його завчасно,  
хто не зумів подолати перешкоди  
у тернових вінках безнадії,  
хто зробив своє життя нестерпним,  
хто волав про щастя бути самотнім  
на долонях безкарності за свої вчинки  
у тихому калатанні серця...

\*\*\*

Зроби з любові статую свободи  
від ревнощів, палких обіцянок,  
зайвих потурань, від сміливості  
непостійного серця,  
від рухливого подиху остаточних змін на краще,  
від прощання з усім, що наболіло,  
від терпкості незграбного повітря,  
від крил, що оплітають твою волю і тіло,  
від безвісті турбот, від застрілого «прости»,  
від безлічі чужих рецептів на щастя,  
від поблажливих чуток, від воєн і світів,  
невпізнаних, далеких, як сивина наскрізних дощів  
на поталу віку...

\*\*\*

Кольори спокути, які ви:  
яскраві у своєму бажанні бути  
чи темні від того, що вже нагналися  
в жадібну гру поколінь  
на безкрилому шматті кохання?..



\*\*\*

Безсилий сірий морок слів  
не зможе відчинити двері надії  
та покликати за собою  
щирість дотиків,  
що лоскочуть душу  
лайливими спогадами,  
забираючи з собою дні і ночі  
заскорузлої печалі  
від серця й до серця...

\*\*\*

Іду за тобою, весно,  
грайлива,  
кохана,  
блаженна біла надія...  
у потопі вітрів згуби  
не зрікаюсь тебе  
у слові праведнім,  
у роках гріхів,  
у зухвалих очах суму  
п'янкої музики  
сивих дощів,  
учорашнього підпаленого листя,  
втраченого простору вальсів,  
крижаного співу погляду вічності...  
усі паролі звичних небес  
раптом зникли,  
сховались у безмежжі блискавок,  
забутих у передчутті неспалених зірок,  
що шаленіють від вогню твого тепла...

\*\*\*

Я тоді ще була малою,  
коли наснилися мені якомсь вірші,  
що бігли повз нестримною ходою,  
натикалися на звуки розторопні,  
пересмикували склади на частини  
позаполярних значень,  
благали волі, щоб вилитися назовні  
у безмежжя знаків,  
заподіяли шкоду собі і долі,  
за окраєць неба зачепилися  
і повисли на сонці,  
а потім з дощами повелися,  
на райдугу всілися  
і згори задивилися на цей світ  
волошковий  
у рухливих подіях зрілості...

\*\*\*

Недолуга доле моя,  
навіжена, зухвала, розхристана,  
мінлива, потойбічна, примхлива,  
дволика, необережна, замріяна,  
ризикована,  
така не захищена сонцем  
від вітрів скажених,  
зволожених дощами і туманами...  
але не скривджена, чесна,  
щиросерда, правдива, знеболена,  
гріховна, кохана, знесилена...  
навіки вічні – моя...